

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **OPTIMA GAZ s.r.o.**, IČ 25777965, se sídlem v Trhovém Štěpánově, Dubějovická 361, zastoupeného JUDr. Milanem Kloudou, advokátem se sídlem v Praze 3, Roháčova 77, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, p.o.box 741, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 19.4.2011, č.j.: 7347/2011-1701-21

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný odvolací správní úřad rozhodl o odvolání žalobce proti celkem devíti platebním výměrům, vydaným Celním úřadem v Benešově dne 26.7.2010, jimiž byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů – zkapalněných ropných plynů - v celkové částce 738.229,-Kč včetně zvýšení za opožděné podání daňového přiznání ve výši 73.826,-Kč.

Žalobce v podané žalobě připustil, že v těchto devíti případech se dopustil narušení režimu daňového skladu, spočívající v tom, že dovezený plyn nebyl fyzicky přepuštěn přes měřidla daňového skladu, většinou z časových důvodů a tento plyn byl přímo vyvezen na Slovensko. Všechny tyto dovozy byly doloženy příslušnými celními dokumenty a žalobce se domnívá, že i v těchto případech mu může být daň včetně příslušenství a penále prominuta a žalobci vrácena z důvodů nesrovnalostí, vyplývajících z uplatňovaných zákonů a z důvodu tvrdosti zákona, protože se jednalo o nezpochybněné vývozy plynu do zahraničí, které spotřební dani nepodléhaly. Ve všech devíti případech byla spotřební daň uhrazena vždy

v místě určení v zahraničí, přesto celní úřad trval na jejím zaplacení. Žalobce spotřební daň uhradil dobrovolně na základě výzvy celního úřadu, aby zabránil dalšímu penále ze strany celního úřadu. Podle svého názoru žalobce zaplatil za vývoz plynu do členského státu Evropské unie v uvedených devíti případech spotřební daň neoprávněně, protože spotřební daň byla vybrána v místě dovozu na Slovensku a na jedno zboží nelze spotřební daň uvalit dvakrát.

Žalobce proto požádal Celní úřad v Benešově o zrušení všech devíti platebních výměru a o vrácení již zaplacené částky 992.737,-Kč. Celní ředitelství v Praze přitom dospělo k závěru, že jednáním, popsáním podrobně v bodu č.II podané žaloby, žalobce neprovedl vykládku a nakládku, tedy nepřijal ani nevydal minerální oleje přes příjmové a výdajové měřidlo daňového skladu, čímž došlo k porušení ustanovení § 24 odst.5 zákona o spotřebních daních, k naplnění skutkové podstaty, uvedené v ustanovení § 28 odst.1 písm.a) téhož zákona a současně k porušení podmínek povolení k provozování daňového skladu. Žalobce v podané žalobě namítl, že Celní ředitelství v Praze se ve svém rozhodnutí o odvolání nezabývalo osudem vyvezeného plynu do zahraničí, přestože vědělo, že plyn byl v uvedené výši ve všech devíti případech vyvezen na Slovensko a proto vývoz nepodléhal na území České republiky spotřební dani. Přestože spotřební daň byla zaplacená na Slovensku, Celní úřad v Benešově požadoval zaplacení spotřební daně ještě jednou i v České republice, i když se jednalo o prokazatelný vývoz zboží. Přitom vycházel z přesvědčení, že jakékoli porušení režimu podmíněného osvobození od daně má za následek vyměření spotřební daně. Žalobce má za to, že zákonodárce si byl vědom toho, že režim podmíněného osvobození od daně během dopravy podle ustanovení § 28 zákona o spotřební dani může být narušen i nepředvídatelnými a neodvratitelnými událostmi. V úvahu pro takové narušení jistě patří i případy vyšší moci. Proto se nelze ztotožnit s názorem, zastávaným žalovaným o tom, že jakékoli porušení tohoto režimu má za následek automaticky vydání platebního výměru. Podle názoru žalobce je porušení režimu nutné zkoumat i věcně, nikoli jen formálně právně. Rozhodně je třeba přihlížet k tomu, že spotřební daň byla zaplacená v zahraničí a Česká republika tak nebyla zkrácena o zaplacení spotřební daně.

V bodě č.V podané žaloby žalobce namítl, že odvolací správní úřad nerozhodl o dalších osmi platebních výměrech, vydaných Celním úřadem v Benešově, ale pouze o odvolání žalobce do rozhodnutí Celního úřadu v Benešově č. 17327/2009-176600-024.

Žalobce namítl, že rozhodnutí Celního ředitelství Prahy vychází z chybné aplikace zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Plyn byl ve všech případech vyvezen do zahraničí, nepodléhal spotřební dani a na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že nebyl stočen do daňového skladu. Toto byla administrativní chyba, za kterou byla žalobci udělena ve všech případech pokuta. Pokud by byl dovezený plyn spotřebován na území České republiky, prodej by samozřejmě spotřební dani podléhal, k tomu však nedošlo.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu ze dne 30.8.2011 vyplývá, že není pravdivé tvrzení žalobce o tom, že odvolací správní úřad nerozhodl o osmi platebních výměrech, nýbrž vydal jen jedno rozhodnutí ze dne 19.4.2011, č.j.: 7347/2011-1701-21. Odvolací orgán rozhodl o odvoláních proti všem devíti platebním výměrům, jednotlivá čísla jednací u všech rozhodnutích o odvolání jsou v záhlaví uvedena, všech devět rozhodnutí bylo odesláno současně do datové schránky žalobce společně s tím rozhodnutím, proti kterému podal žalobce žalobu.

Žalovaný má za to, že žalobce podal žalobu pouze proti jednomu jedinému rozhodnutí žalovaného, a to proti rozhodnutí ze dne 19.4.2011, č.j.: 7347/2011-1701-21. Žalovaný má za to, že proti ostatním osmi rozhodnutím o odvolání žaloba podána nebyla a uplynula již lhůta pro podání žaloby.

Žalobce v podané žalobě podle názoru žalovaného opisuje důvody, uvedené již v odvolání. Proto žalovaný odkázal na odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí, z něhož je třeba vycházet, když bylo popsáno zcela vyčerpávajícím způsobem.

Žalovaný má za to, že ze skutečností, že žalobce provedl vykládku a nakládku a tvrzení o datu a čase nakládky se opírá o evidenci údajů o mýtném, která byla poskytnuta Ředitelstvím silnic a dálnic České republiky, vyplývá závěr, že vykládka a nakládka v těchto případech nebyla provedena fyzicky, ale pouze evidenčně. Dalším důkazem je výsledek provedeného místního šetření ze dne 20.1.2010, kde bylo zjištěno, že pouze vykládka 20,18 tun propan-butanu při teplotě minerálního oleje +1°C trvala tři hodiny dvaadvacet minut. Dále je na místě zmínit protokol o ústním jednání ze dne 8.4.2010, kde bylo vysvětleno jednatelem žalobce, jak probíhala v těchto případech vykládka a nakládka a manipulace s příjmovým a výdajovým měřidlem daňového skladu. Z uvedených důkazních prostředků vyplývá, že odvolatel neprovedl vykládku a nakládku, nepřijal ani nevydal minerální oleje přes příjmové a výdajové měřidlo daňového skladu v uvedených případech a tím porušil právní povinnosti, stanovené v ustanovení § 24 odst. 5 zákona o spotřebních daních. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 28 odst.1 písm.a) téhož zákona a porušil podmínky vydaného povolení k provozování daňového skladu ze dne 19.1.2007.

Žalobce sám nezpochybnitelně přiznal, že se v devíti případech dopustil porušení režimu daňového skladu, když dovezený plyn nebyl fyzicky přepuštěn přes měřidla daňového skladu, nýbrž tuto přejímku provedl pouze administrativně z časových důvodů. Podle ustanovení § 28 odst.1 písm.a) zákona o spotřebních daních, platného v rozhodné době, k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy dojde, pokud tento zákone nestanoví jinak, jestliže vybrané výrobky nejsou ve stanovené lhůtě dopraveny do daňového skladu a přijaty daňovým skladem, přijaty oprávněným příjemcem nebo daňovým zástupcem. Nesplnění ani jedné z povinností žalobce nepopírá, tudíž souhlasí s porušením uvedených ustanovení. Podle ustanovení § 9 odst.3 písm.f) zákona o spotřebních daních, ve znění platném v rozhodné době, povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také okamžikem porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy vybraných výrobků v tomto režimu. V žalobcově případě došlo k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy vybraných výrobků v tomto režimu a proto okamžikem tohoto porušení vznikla žalobci povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit.

Celní orgány nejsou nadány pravomocí k promíjení jakékoli daně ani rozhodování o tom, zda se v konkrétně řešeném případě jedná o nepřiměřenou tvrdost zákona. Ustanovení § 28 odst.2 zákona o spotřebních daních, platné v rozhodné době, sice uvádí, že pokud nebyly splněny podmínky, uvedené v odstavci 1 v důsledku nepředvídatelné a neodvratitelné události a celní úřad místně příslušný odesílajícímu daňovému skladu byl o této události bezodkladně informován, nepovažuje se nesplnění těchto podmínek za porušení režimu podmíněného osvobození od daně. Za takové události však nelze v žádném případě považovat konkurenční prostředí, tlak odběratele na žalobce, vyšší moc, ale jde o privátní záležitost, týkající se výhradně vlastního podnikání, nesoucí s sebou i určité podnikatelské riziko. Konkurenční podmínky, časové důvody, tlak odběratele - to vše nelze v žádném případě považovat za vyšší

moc, jak uvádí žalobce a tyto důvody nelze brát za nepředvídatelné a neodvratitelné události, opravňující k jednání v rozporu s právními předpisy, navíc opakovaně v devíti případech.

Žalovaný má proto za to, že při vydání rozhodnutí o odvolání určitě nevycházel z chybné aplikace zákona o spotřebních daních, když jeho povinností je všechna ustanovení uvedeného zákona bez výjimky dodržovat a totéž požadovat od daňových subjektů. Text zákona o spotřebních daních vykládá žalovaný v souladu se smyslem tohoto zákona a skutečnost, že plyn nebyl stočen do daňového skladu, nelze považovat za pouhou administrativní chybu, ale za závažné porušení příslušných ustanovení zákona o spotřebních daní. Pokud žalobce namítal neobjektivnost posouzení důvodu pro porušení režimu skladu, pak žalovaný má za to, že jedinými důvody, jak sám žalobce uvádí výše, bylo konkurenční prostředí a tlak odběratele, což nelze považovat za zřetele hodný důvod. Každý podnikatel se vyskytuje v nějakém konkurenčním prostředí, jistě i na jiné další podnikatele je vyvíjen tlak od odběratelů, což je zcela obvyklý průvodní jev podnikání a takové důvody by mohla namítat celá řada jiných podnikatelů.

Průběh správního řízení před správními úřady prvního i druhého stupně vyplývá z předloženého spisového materiálu správního úřadu tak, jak jej shodně popsal žalobce v podané žalobě i žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě. Z obsahu spisového materiálu, předloženého žalovaným správním úřadem, tak soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Při daňové kontrole, provedené Celním úřadem v Benešově, kdy byla ověřována daňová povinnost žalobce za různá zdaňovací období (leden až prosinec 2008), stanovená zákonem o spotřební dani, bylo u žalobce zjištěno porušení právní povinnosti, upravené ustanovením § 24 odst.5 zákona o spotřebních daních, jakož i naplnění skutkové podstaty správního deliktu, uvedené v ustanovení § 28 odst.1 písm.a) téhož zákona.

Kontrolou průvodních dokladů a porovnáním údajů a evidencí bylo zjištěno, že daňový subjekt v devíti případech ukončoval dopravu propan-butanu, kterou doprovázel průvodními doklady a zároveň zahajoval dopravu, kterou doprovázel dalšími průvodními doklady. Ve všech případech přepravu těchto minerálních olejů uskutečnil zcela konkrétním dopravním prostředkem, přičemž vykládka a nakládka v těchto případech nebyla vzhledem k času vykládky a nakládky provedena fyzicky, ale pouze evidenčně. Z tohoto důvodu byl žalobce výzvou Celního úřadu v Benešově ze dne 2.7.2010 vyzván k podání daňového přiznání ke spotřební dani podle ustanovení § 40 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Platebními výměry ze dne 26.7.2010, vydanými Celním úřadem v Benešově, byla žalobci uložena povinnost zaplatit spotřební daň z minerálních olejů podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, na daň připadající na vybrané výrobky, u nichž vznikla povinnost podat daňové přiznání a zaplatit daň první pracovní den po vzniku skutečností, zakládajících tuto povinnost. Celkem byla žalobci uložena povinnost zaplatit v devíti případech daň ve výši 738.229,-Kč a navýšení za opožděné přiznání ve výši 73.826,-Kč, tedy celkem byl žalobce na základě vydaných platebních výměrů povinen zaplatit částku 812.055,-Kč.

Proti uvedeným platebním výměrům podal žalobce souhrnné odvolání, v němž argumentoval zcela shodně jako v podané žalobě. O tomto odvolání bylo rozhodnuto v případě platebního výměru č. 17327/2009-176600-024, ze dne 26.7.2010, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.4.2011, č.j.: 7347/2001-1701-21.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný odvolací správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž měl podle názoru žalobce žalovaný odvolací správní úřad rozhodnout o odvolání žalobce proti celkem devíti platebním výměrům, vydaným Celním úřadem v Benešově dne 26.7.2010, jimiž byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů – zkapalněných ropných plynů - v celkové částce 738.229,-Kč včetně zvýšení za opožděné podání daňového přiznání ve výši 73.826,-Kč. Zároveň žalobce namítal, že o jeho odvolání proti osmi dalším platebním výměrům, vydaným Celním úřadem v Benešově dne 26.7.2010, odvolacím správním úřadem rozhodnuto nebylo.

Soud je při přezkoumání důvodnosti uplatněných žalobních bodů vázán jednak žalobními důvody samotnými, dále pak žalobním petitem, tj. návrhem, podle něhož soud rozhoduje. Ze žalobcem uplatněného žalobního návrhu je zřejmé, že se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení pouze jednoho jediného rozhodnutí, a to rozhodnutí ze dne 19.4.2011, č.j.: 7347/2001-1701-21, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebního výměru č. 17327/2009-176600-024, ze dne 26.7.2010. Pokud má žalobce za to, že o jeho odvolání proti dalším platebním výměrům Celního úřadu v Benešově žalovaný odvolací správní úřad nerozhodl, pak tato žalobní námitka není ve vztahu k posuzované žalobě důvodná, neboť z výše uvedených důvodů se soud mohl zabývat důvodností žaloby právě a jen ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2011, č.j.: 7347/2001-1701-21, na jehož zákonnost by otázka, zda bylo či nebylo žalovaným rozhodnuto i o odvolání proti dalším výměrům, nemohla mít žádného vlivu a právní řád České republiky zná právní instituty, jimiž se žalobce mohl účinně bránit proti případné nečinnosti žalovaného odvolacího úřadu.

Pokud žalobce v podané žalobě namítl, že zaplatil za vývoz plynu do členského státu Evropské unie v uvedených devíti případech spotřební daň neoprávněně, protože spotřební daň byla vybrána v místě dovozu na Slovensku a na jedno zboží nelze spotřební daň uvalit dvakrát, pak tato žalobní námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 9 odst.3 písm.f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném pro rok 2008 (dále jen zákon o spotřebních daních), povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také okamžikem porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy vybraných výrobků v tomto režimu. V žalobcově případě došly správní úřady obou stupňů k závěru, že žalobce porušil režim podmíněného osvobození od daně během dopravy vybraných výrobků v tomto režimu, což má za následek, že okamžikem tohoto porušení vznikla žalobci povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit.

Podle ustanovení § 24 odstavec 5 zákona o spotřebních daních je doprava vybraných

výrobků ukončena jejich přijetím v přijímajícím daňovém skladu a jejich umístěním v tomto daňovém skladu. Vybrané výrobky dopravované v režimu podmíněného osvobození od daně musí být po ukončení dopravy bezodkladně umístěny v daňovém skladu. Pokud bylo poskytnuto zajištění daně pro dopravu vybraných výrobků a doprava vybraných výrobků byla ukončena, celní úřad rozhodne o uvolnění zajištění daně do pěti pracovních dní po předložení potvrzeného průvodního dokladu nebo po oznámení ukončení dopravy celním úřadem místně příslušným pro daňový sklad, ve kterém byla doprava ukončena, a zajištění daně vrátí osobě, která zajištění daně poskytl.

Podle ustanovení § 28 zákona o spotřebních daních k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy dojde, pokud tento zákon nestanoví jinak, jestliže vybrané výrobky nejsou ve stanovené lhůtě

- a) dopraveny do daňového skladu a přijaty daňovým skladem, přijaty oprávněným příjemcem nebo daňovým zástupcem,
- b) předloženy celnímu úřadu určení a není pro ně navrženo jiné celně schválené určení, nebo
- c) vyvezeny.

Pokud nebyly splněny podmínky uvedené v odstavci 1 v důsledku nepředvídatelné a neodvratitelné události a celní úřad místně příslušný odesílajícímu daňovému skladu byl o této události bezodkladně informován, nepovažuje se nesplnění těchto podmínek za porušení režimu podmíněného osvobození od daně. Vybrané výrobky, u kterých k porušení režimu podmíněného osvobození od daně došlo, jsou považovány za vyjmuté z tohoto režimu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Zjistí-li se, že k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy došlo na daňovém území České republiky, povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká na daňovém území České republiky. Zjistí-li se na daňovém území České republiky, že došlo k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy z daňového skladu umístěného v jiném členském státě a není možné určit, kde k porušení došlo, povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká na daňovém území České republiky. Celní úřad poskytne příslušnému daňovému orgánu členského státu, ve kterém se nachází odesílající daňový sklad, informaci o vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit na daňovém území České republiky.

Z obsahu předloženého spisového materiálu je zřejmé, že správními úřady obou stupňů bylo osvědčeno a prokázáno, že žalobce neprovedl vykládku a nakládku, nepřijal ani nevydal minerální oleje přes příjmové a výdajové měřidlo daňového skladu v uvedených případech, čímž porušil právní povinnosti, stanovené v ustanovení § 24 odst. 5 zákona o spotřebních daních. Tím žalobce zároveň naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 28 odst.1 písm.a) téhož zákona a porušil podmínky vydaného povolení k provozování daňového skladu ze dne 19.1.2007. Uvedený skutkový základ posuzované věci žalobce sám nezpochybnitelně přiznal, když i v podané žalobě připustil, že se v celkem devíti případech dopustil porušení režimu daňového skladu, když dovezený plyn nebyl fyzicky přepuštěn přes měřidla daňového skladu, nýbrž tuto přejímku provedl pouze administrativně z časových důvodů.

Z hlediska zákonem formulovaných podmínek, uvedených v ustanovení § 28 odst.1 písm.a) zákona o spotřebních daních, platného v rozhodné době, je nepochybné, že k porušení režimu podmíněného osvobození od daně během dopravy v případě žalobce došlo, protože žalobce nesplnil ani povinnost zajistit, že vybrané výrobky jsou ve stanovené lhůtě dopraveny do daňového skladu a přijaty daňovým skladem, přijaty oprávněným příjemcem nebo daňovým zástupcem.

Žalobce v podané žalobě dále namítl, že rozhodnutí Celního ředitelství Prahy vychází z chybné aplikace zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Plyn byl ve všech případech vyvezen do zahraničí, nepodléhal spotřební dani a na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že nebyl stočen do daňového skladu. Žalobce své pochybení vysvětluje jako administrativní chybu, za kterou byla žalobci udělena ve všech případech pokuta. Pokud by byl dovezený plyn spotřebován na území České republiky, prodej by samozřejmě spotřební dani podléhal, k tomu však nedošlo. Žalobce poukázal na to, že žalovaný odvolací správní úřad se nevypořádal s odvolací námitkou, týkající se nepřiměřené tvrdosti dopadu tohoto pochybení žalobce do jeho majetkové sféry, když byl nucen zaplatit spotřební daň. Žalobce poukázal na ustanovení § 28 odst.2 zákona o spotřebních daních, podle něhož lze na daný případ aplikovat zásah tzv. nepředvídatelné a neodvratitelné události.

Uvedená námitka rovněž neobstojí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odvolací správní úřad se uvedenou námitkou žalobce zabýval a podle názoru soudu zcela správně dovodil, že ustanovení § 28 odst.2 zákona o spotřebních daních na daný případ aplikovat nelze. Je tomu tak proto, že daňovou kontrolou zjištěná a ověřená skutečnost, žalobcem nijak nezpochybněná, že plyn nebyl stočen do daňového skladu, nelze považovat za administrativní chybu nebo za výsledek nepředvídatelné a neodvratitelné události., nýbrž za závažné porušení příslušných ustanovení zákona o spotřebních daních. Žalobce jako jediné důvody, jimiž ospravedlňoval své jednání v rozporu se zákonem, uváděl vliv konkurenčního prostředí a tlak odběratele. Stejně jako odvolací správní úřad, ani městský soud nepovažuje uvedené skutečnosti za zřetele hodné důvody ve smyslu ustanovení § 28 odst.2 citovaného zákona. Bylo na volbě žalobce, v jakém konkurenčním prostředí svoji podnikatelskou činnost provádí, bylo na něm, aby zajistil výkon této činnosti v souladu s obecně závaznými právními předpisy a s vydaným povolením k provozování daňového skladu. Žalobcem uváděné skutečnosti jsou zcela obvyklé a do značné míry i samozřejmým průvodním jevem podnikání a takové důvody nemohou vést v konečném důsledku k bezdůvodnému zvýhodnění žalobce oproti jiným, zákona dbalým podnikatelům.

Městský soud v Praze závěrem uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žádný žalobou uplatněný žalobní bod není důvodný a proto postupoval podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.r.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.července 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu